

Voiaj

la poarta sufletelor

Lyana Galis

Lyana Galis

Voiaj la poarta sufletelor

O călătorie fascinantă
la hotarul dintre vizibil și invizibil

Editura VIDIA
București, 2019

Cuprins

Introducere	11
Cuvânt-înainte	19
PARTEA I	
Esența invizibilului	25
Mesaj dintr-o dimensiune fără spațiu și timp	31
Plecarea sufletului spre eternitate	33
Valea blestemată	37
Cântecul ielelor	41
Corpurile subtile ale ființei noastre	45
Destin prevestit	49
Proba de examen	51
Întâlnire cu îngerul morții	53
Tezaurul ascuns	55
PARTEA a II-a	
O bătrânică venită din lumea cealaltă	57
Aluviuni prevestite	60
Prezența constantă a unei entități necunoscute	62
Forța nedreptății	64
Vis premonitoriu	66
Îmbrățișarea defunctei	70
Jocuri de hazard	74
Magdalena, o prietenie care continuă după moarte	78
Forța spiritelor răului	83
Viziune la 2 000 de kilometri distanță	85
Ziua morților	87
Transă	89

Alfredino Rampi	92
Cutremur de pământ – panică la distanță.....	94
Cadouri și iubire dintr-o altă dimensiune.....	96
PARTEA a III-a	
Pe urmele destinului.....	99
Prețul libertății	103
Lacrimi din cer	108
Forțe necunoscute	110
Comentariul umoristic al răposatului	112
Entitatea îngrijorată	115
Întâlnirea cu spiritul răposatului.....	117
Vacanță la Silla.....	119
Călătoria astrală.....	122
Autograful	126
Viziune din trecut (Myanmar).....	129
Ashtar Sheran (New York).....	132
Fata din fotografie	137
Mesagerul îngerilor	139
Dama de roșu	142
PARTEA a IV-a	
Sri Aurobindo (India).....	145
Hotarul sufletelor	151
Voiaj la poarta sufletelor (Cambodgia).....	158
PARTEA a V-a	
Pe urmele șamanilor (Mexic).....	167
Huatla de Jimenez. Voiaj într-o dimensiune paralelă	173
Tepoztlán	185
Los maestros curanderos (Peru)	190
Notă către cititor	199
Concluzii	201
Bibliografie	204
Despre autor	205

Introducere

„Cel mai frumos lucru pe care îl putem trăi este misterul.
El este sursa întregii arte adevărate și a științei.”

Albert Einstein

Medicina integrativă și noile curente filosofice fac pași uriași în acest domeniu, dar condiția umană rămâne încă învăluită în mister. Poate că moartea este doar un element simbolic, dar fundamental al unui program existențial în care durerea nu e doar necesară, ci este un element indispensabil pentru evoluția noastră spirituală. Din păcate, în cele mai multe cazuri, în acest timp scurt pe care îl avem la dispoziție ne ocupăm de valori trecătoare, de plăceri imediate, precum puterea și banii. Ne ocupăm mai mult de aparență decât de esență, de cum să ne îmbrăcăm decât de sănătate sau de evoluția intelectuală și spirituală. Cu toate acestea, cine nu s-a emoționat niciodată și nu a rămas uimit în fața privirii inocente și intense a unui copil, în fața unui câmp înflorit, a unui cer înstelat, a susurului unui izvor, a zborului unui fluture nu a înțeles nimic din această viață, nu a făcut să-i vibreze sufletul, nu a respirat parfumul sublim al trăirilor interioare.

Dedic această carte atât celor care sunt convingși, cât și celor care doar intuiesc că în spatele evenimentelor de zi cu zi se ascunde adevărata esență a vieții, că nimic nu este pur și simplu întâmplător și că fiecare eveniment nu este decât o imagine a unui grandios puzzle numit destin, determinat și predispus de forțe superioare necunoscute nouă. Doar la sfârșitul vieții, după ce imaginea s-a completat și evenimentele individuale s-au împlinit, putem realiza firul ascuns care le-a unit.

Partea I

Esența invizibilului

Bunica Elisabeta avea ochii verzi ca marea, era înaltă și slabă, iar părul lung și galben ca spicul de grâu îl purta strâns în coc.

De mic copil petreceam vacanțele de vară la ea, la țară, dar la vârsta de zece ani, după divorțul părinților mei, bunica a decis să lase satul și să se mute la oraș, să-și petreacă restul vieții cu fiica și nepoata, respectiv cu mama și cu mine.

Se zicea că fusese o învățătoare severă care impunea respect elevilor săi. Cu mine însă era blândă, afectuoasă și răbdătoare, cum sunt în general bunicile. Seara, înainte să adorm, se așeza pe marginea patului și, cu o voce duioasă, îmi evoca crâmpie din viața ei:

„În colegiul pedagogic unde studiam”, povestea, „viața era foarte austeră. Ne trezeam devreme, iar lecțiile se țineau atât dimineața, cât și după-amiaza. Directoarea colegiului era o călugăriță, colegiul fiind condus de maici. În acest

loc cufundat în liniște și spațiu verde, izolat în mijlocul naturii, departe de gălăgia orașului, pulsul vieții era diferit.

Energia subtilă a existenței curgea cristalină prin sufletele noastre, dilatând percepția timpului. Întinsă pe iarbă, în zilele calde de vară, mă uitam fascinată spre cerul albastru. Când soarele apunea, orizontul se colora în roșu, iar cerul părea cuprins de flăcări. Îmi părea că aud din depărtare strigăte acute de durere, un mesaj tulburător de adio dat de ziua care era pe cale să moară și noaptea care încet-încet începea să se lase.

Precum soarele la orizont, știam că mai devreme sau mai târziu voi dispărea și eu de pe scena vieții, purtată de ciclul ritmic al nașterii și al morții care nu cruță pe nimeni.

Alteori, către amiază, înălțând privirea spre cer, rămâneam surprinsă de un albastru intens care părea că reflectă infinitul, un infinit care îmi dădea siguranță și în care mă scufundam cu privirea. Mă simțeam fericită în acele momente, fericită pur și simplu că exist, că trăiesc. Când noaptea cobora, vedeam luna și stelele care străluceau pe cer, aidoma unor felinare aprinse de o mână nevăzută... Totul era învăluit în mister, la fel ca viața însăși”.

„Gândește-te, scumpa mea nepoțică”, a adăugat brusc bunica, „în lumea asta există cam o sută de miliarde de galaxii, Calea Lactee este doar una dintre ele. După Soare, steaua cea mai apropiată de noi se găsește la 40 850 de

miliarde de kilometri depărtare. Este extraordinar, nu-i așa? Ce părere ai?”, a continuat privindu-mă pe furis, convinsă că ațipisem între timp; nici vorbă de așa ceva, eram atentă la tot ce povestea, o ascultam fascinată în întuneric.

„Continuă, te rog”, i-am spus, cu un fir de voce.

Extinderea spațiului de care îmi vorbea și pe care încercam să mi-l imaginez la acea fragedă vârstă era infinită, îmi scăpa pur și simplu, în timp ce prindea formă tot mai mult ideea că eu nu eram doar o părticică din Univers, ci Universul întreg se răsfrângea în mine. Întrebări existențiale mă preocupau: mica parte care eram și în același timp întregul Univers căruia simțeam că-i aparțin deveniseră concepte dificil de înțeles. Nu aveam cum să știu că în alte țări ale lumii David Bohm și Karl Pribram lucrau la teoria care explica acest concept. Este vorba despre modelul holonomic⁸ al funcționării creierului uman propus de Pribram, care susține că în anumite zone creierul funcționează ca o hologramă care poate fi accesată printr-o lumină specială emisă de un laser. Nu știam nici că în 1961 laserul ar fi fost construit chiar în România de Ion I. Agârbiceanu – fiul marelui scriitor Agârbiceanu, România fiind a patra țară din lume care a construit un laser (după Statele Unite, Uniunea Sovietică și Iran).

⁸ În 1894, fizicianul german Heinrich Hertz a introdus acest termen.

„Cam greu pentru tine, la vârsta ta, să înțelegi ideea...”, a comentat bunica. „Oricum, odată cu sosirea primăverii sau toamna, peisajul se schimba. Începea perioada ploilor și totul în jurul meu devenea apăsător și cenușiu, cenușiu ca moartea care aparținea unei dimensiuni necunoscute care mă înfricoșa. În zilele acelea, ce păreau a nu avea sfârșit, întrebări tulburătoare mă năpădeau fără a-mi da pace. Mă întrebam cine sunt. Desigur, nu corpul care mă găzduiește și care îmi oferă posibilitatea de a mă manifesta. Sunt cu siguranță o entitate înzestrată cu un corp cu care însă nu se identifică. Ce se va întâmpla oare în momentul în care voi părăsi acest corp?”

Conștiința spirituală pe care o aveam ar fi supraviețuit dezintegrării materiei? În realitate, vastitatea cosmosului și complexitatea naturii umane mă lăseau perplexă. Era evident că exista o inteligență supremă a creației care guverna totul, o inteligență fără limite și fără sfârșit care aparținea Marelui Creator. Mă întrebam deseori: De ce eu, parte a acestei creații, știam atât de puțin despre mine și despre creația însăși?”

„Într-o bună zi însă”, a continuat bunica, „un eveniment neașteptat a schimbat radical cursul gândirii și al vieții mele. Directoarea colegiului, o maică rezervată și enigmatică ce preda religie m-a invitat la un dialog în bibliotecă. Observasem că fereastra camerei ei rămânea deseori iluminată până dădeau zorile și se auzea cântecul cocoșilor. Cu acea ocazie, am descoperit taina ei: pasiunea

pentru ocult, metafizică și ezoterism. Rafturi întregi ale bibliotecii sale personale erau pline de cărți din acest domeniu. Am luat cunoștință astfel, pentru prima oară, de antroposofia lui Rudolf Steiner⁹, de cercetările și de viața Helenei Petrovna Blavatsky¹⁰ și a societății teozofice.

Am rugat-o să-mi împrumute cărțile și astfel am luat contact cu o dimensiune fascinantă și necunoscută mie până atunci, care mi-a deschis porțile unei alte lumi.

Măicuța cunoștea tainele anihilării timpului și spațiului și, învățându-mă să «citesc» cerul, desenele din palmele mâinilor, să interpretez figurile din zațul rămas în ceașca de cafea și să ghicesc interpretând cărțile de joc, mi-a încredințat cheia magică a pătrunderii trecutului, a cunoașterii prezentului și a descifrării viitorului. «Timpul e doar o noțiune, draga mea, o iluzie, de fapt. Interpretarea dată trecutului, prezentului și viitorului este greșită. Timpul este liniar. Totul pleacă, de fapt, de la viitor»¹¹”.

Ascultam încântată spusele bunicii și de câte ori îmi povestea peripețiile ei aveam senzația că nu există un basm

⁹ Rudolf Steiner (1861 – 1925), filosof, ezoterist, artist, pedagog și gânditor social austriac, fondator al antropozofiei, pedagogiei Waldorf, agriculturii organice și medicinei antropozofice

¹⁰ Helena Petrovna Blavatsky (1831 – 1891), fondatoarea teozofiei și a Societății Teozofice

¹¹ Astăzi, la începutul secolului al XXI-lea, majoritatea fizicienilor afirmă că timpul are o natură mult mai subtilă și mai complexă decât se credea – vezi conceptul de timp linear.

mai frumos ca viața însăși și mi se părea fantastic că mi se dăduse și mie oportunitatea de a trăi și de a face parte din acest basm.

Vorbindu-mi nopți la rând despre cunoștințele sale ezoterice, bunica mi-a transformat viziunea realității pe care o avusesem până atunci, conducându-mă către un mod de a gândi rupt de convențiile și preconcepțiile induse de societate. Mi-a explicat că informația nu se pierde niciodată¹². Ea rămâne înregistrată într-un câmp informațional universal. M-a învățat să ascult liniștea, să decodific mesajele nescrise și nepronunțate, să citesc sufletul omului, să-l iubesc și să înțeleg că nimic nu este întâmplător în viață, întrucât natura Universului este energetică și informațională.

¹² „Lucrurile sunt unite între ele de legături invizibile. Nu poți culege o floare fără să deranjezi o stea.” Galileo Galilei (1564 – 1642), fizician, astronom, filosof, considerat tatăl științei moderne

Mesaj dintr-o dimensiune fără spațiu și timp

„În acel moment”, a început să-mi povestească bunica Elisabeta, „am auzit în vis un zgomot, părea cel al unui avion. Eram în sufrageria răcoroasă a casei mele de la țară care mirosea a levănțică. M-am uitat nedumerită pe geam și am zărit sosind în zbor un înger mic și blond, cu părul cârlionțat, înconjurat de o lumină aurie. Cobora pe o rază de soare, venind de la răsărit. S-a oprit deasupra curții noastre, lăsându-se lin pe iarba verde, pe care a așezat un caiet. După câteva clipe și-a reluat zborul în aceeași direcție de unde venise. Am fugit imediat în grădină și am luat, curioasă și nerăbdătoare, caietul. Pe coperta lui era scris cu litere de aur: *Istoria lumii de la început până la sfârșit*. L-am deschis. Era o listă cu mai mulți ani și lângă fiecare an erau înșirate evenimentele petrecute atunci. Nu am reușit să descifrez totul, întrucât spre sfârșit alfabetul cu care erau scrise comentariile nu mai era cel latin, ci unul pe care nu îl cunoșteam, păreau caractere arabe.

Primul capitol făcea aluzii la viața mea privată. Vorbea de destinul meu, de viitorul meu soț, de copiii pe care aș fi urmat să-i am, ba chiar dezvăluia anul morții mele, 1992. Eram în îndepărtatul an 1913. Am continuat să răsfoiesc caietul și m-am oprit la fiecare conotație, unde alături de datele indicate existau predicții pentru fiecare din ele:

1914, anul izbucnirii Primului Război Mondial, 1918, sfârșitul acestuia, 1939 și 1945, anii începerii și încheierii celui de-al Doilea Război Mondial, 1947 – 1989, anii instaurării și căderii comunismului. Anul 1990 vorbea de evenimente sângeroase, schimbări politice naționale și internaționale. Din acest punct însă alfabetul se schimba. Caietul conținea o mulțime de alte informații, al căror conținut nu am reușit să-l descifrez”.

Bunicii îi plăcea să povestească acest vis pe care îl avusese în anii adolescenței și de care pomenea des. Astfel am aflat că cea care ar fi avut un rol important în cursul vieții ei și a mamei mele aș fi fost eu, unul dintre viitorii ei nepoți. Din spusele ei, urma să mă căsătoresc de două ori și să am doi băieți. Aș fi părăsit însă țara de origine și aș fi plecat departe, într-o țară ale cărei maluri erau scăldate de ape și al cărei tărâm era încălzit de razele soarelui. Dar și de acolo ar fi urmat să plec mai departe, peste mări și țări.

Impresionată de datele primite prin vis, bunica le-a transcris ulterior într-un caiet al ei, în care povestește toate experiențele paranormale pe care le-a avut, caiet pe care îl am și astăzi, la 25 de ani de la moartea ei.

Odată cu trecerea timpului, am constatat cum prezicerile ei s-au împlinit.

Prin urmare, este de remarcat existența Destinului în viață, care pare să fie stabilit cu mult înainte de a se împlini.

Plecarea sufletului spre eternitate

„Când moare o persoană, moare doar corpul ei fizic. Sufletul său rămâne pentru o bună bucată de vreme pe pământ. Timp de 40 de zile el se învârte în jurul casei, al locurilor cunoscute și al celor dragi”, mi-a dezvăluit într-o seară bunica.

„Ce se întâmplă după cele 40 de zile?”, am întrebat eu, curioasă, ascunzându-mă sub plapumă.

„Sufletul pleacă, se detașează, urmează un alt curs, ia calea unei alte dimensiuni”, mi-a răspuns ea.

Am simțit fiori reci trecându-mi prin tot corpul, gândindu-mă la moarte. Am apucat colțul plăpumii și am tras-o până la vârful nasului. Aveam impresia că scufundându-mă sub ea eram într-un fel mai protejată de un adevăr atât de cutremurător. Lumina era stinsă, iar întunericul se lăsase triumfător. Eram în vizită la bunica, la casa ei de la țară, iar focul aprins din cămin desena misterioase umbre pe pereți.

„Bunico, te rog, povestește-mi încă o dată ce s-a întâmplat când a murit mama ta”, am șoptit de sub plapumă. Știam

de fapt povestea pe de rost, dar de câte ori bunica o povestea, trezea în mine același interes.

„Mama a murit”, a spus ea, „și în acea noapte, conform obiceiurilor, eu și surorile mele am luat hotărârea să o veghem. Eram adunate în jurul sicriului care fusese așezat în sufragerie, pe o masă lungă din lemn de cireș. Mi-am aruncat privirea spre mama. Sicriul era deschis. Era îmbrăcată în negru, avea mâinile încrucișate pe piept. Trăsăturile ei se făcuseră dure, fața ei părea sculptată în piatră, pregătită pentru voiajul spre eternitate. Figura care mi se arăta nu mai părea a fi cea de odinioară. Pierduse tot ce o caracterizase din punct de vedere uman. Cu cât o priveam mai mult, cu atât mă simțeam mai înfricoșată. Mă apucase pur și simplu urâtul. După miezul nopții, surorile mele au adormit, copleșite de necaz și de oboseală. Am rămas doar eu și Lenuța, sora cea mare. Ne rugam când, la un moment dat, deasupra mamei a apărut o lumină albă care a început să se învâртеască fără nici cel mai mic zgomot deasupra corpului său neînsuflețit. A făcut câteva cercuri în aer, în jurul lui, la o distanță de aproximativ 20 de centimetri. În cele din urmă s-a oprit deasupra capului ei și a rămas neclintită timp de câteva secunde, apoi a dispărut în neant. În primul moment, am crezut că avusesem o viziune, dar Lenuța mi-a mărturisit că a văzut și ea același fenomen”. „Era sufletul mamei”, mi-a explicat bunica. *„Sufletul este un câmp de lumină, este energia pură a iubirii care nu moare niciodată. Este etern. A doua zi, la înmormântare, sicriul simplu și sărăcăcios a*

fost coborât în groapă. Pământul umed, negru și zgrunțuros l-a înghițit în câteva minute. Eram cu toții răniți în suflete și în conștiință. O pierdusem pentru totdeauna pe mama. Fără ea, casa părea pustie, iar viața, lipsită de sens. O liniște sinistră plutea în aer. Ne era frică până și să vorbim pentru a nu distruge sacralitatea momentului. Noaptea a coborât încet peste sat și peste căsuța noastră, când, către miezul nopții, în grădina din fața casei s-au auzit niște pași. Am crezut că mi se pare. M-am ridicat din pat și am ciulit urechile, mai atentă. Da, erau chiar pași reali, ba s-a auzit chiar și un plânset în depărtare. Împreună, pașii și plânsetul s-au apropiat de casă tot mai mult, până când, înnebunită de frică, am recunoscut vocea mamei.

„Vetuuuță! Vetuță! Hai, deschide-mi ușa!”, a spus, invocându-mă. Clanța a început să se miște, s-au auzit două bătăi în ușă, cineva a încercat să o deschidă, să intre în casă. Apoi pașii s-au îndepărtat către fereastră și o mână nevăzută a început să lovească ritmic în ea. „Lenuță! Lenuță! Hai, deschide-mi ușa!”, s-a auzit din nou vocea. Alături de mine, sora mea Lenuța dormea. Vocea și zgomotul au trezit-o și pe ea. Eram amândouă înspăimântate. Am început să ne rugăm. Același lucru s-a repetat în următoarele două nopți. În primele trei nopți după înmormântare, spuneau cei din sat, vin strigoii.

„Vezi, draga mea nepoțică, asta este credința populară. În realitate, după moarte sufletul trebuie să parcurgă niște etape”, mi-a explicat. *„Prima etapă este cea mai apropiată*